

LÁSZLÓ NOÉMI
KAZUO

Feketén hullámszik egy zongora.

Őszülő házaspár
kopár dombháton keresi emlékeit,
nyomukban gyűrött katona.

A táj szuszog, valószerűtlen párát ereget,
sokat gondol, képzel, tusakodik,
és sosem beszél eleget.

Egy-egy bucka mögött
torz arccal guggol pár titok,
gomolygó fellegek alatt
nem élük túl a deres éjszakát
a jázminok,

a fejfájás ellenben bőszen hasogat,
sűrűn teleírt életekben
üresen éktelenkedik
a főrovat,

kezeket tördelnek,
szorítanak ökölbe makacs figurák,
a fal túloldalán fenyegető
méretet ölt a másvilág,

látszatra minden megszokott,
fegyelmezett, köznapi,
átlagos,

de feltűnik holdsápadt arccal valaki,
szemhéja fekete, és
szájsarka piros,

nem szól, csak felnyitja tengermély íriszét,
és szórja széttört életed szilánkjait
betűről betűre eléd.